

Afscheid van Horta

Omdat onze langsijz liggende Belgische catamaranburen al vroeg wakker zijn, verloopt het vertrek uit Horta op 10 augustus om 9 uur 's ochtends gesmeerd. Als we helemaal klaar zijn om te vertrekken, gooien zij hun lijnen los van de Zeezwaluw en blijven in het midden van de haven dobberen om ons de ruimte te geven om te vertrekken.

Onze "op de slip" staande lijnen glijden na 6 schitterende weken in Horta eindelijk los. De Zeezwaluw draait keurig op de spring van de kade weg en langzaam komt de boeg richting havenuitgang. De burens zwaaien vriendelijk gedag en nemen vervolgens ons oude plekje aan de kademuur in. De stootwillen en lijnen worden snel in de baksisten opgeborgen om voor het verlaten van de haven het grootzeil nog te kunnen hijsen. We mogen nog een paar uur van het uitzicht op de eilanden Faial en Pico genieten tijdens ons slakkengangetje door de zeestraat die beide eilanden scheidt.

Het zonnetje staat al aan een blauwe hemel en het beloofd weer een mooie dag te worden. In de straat komt de wind nog scherp in, maar met grootzeil en de motor bij, komen we toch redelijk vooruit. In ons kielzog verandert de stad Horta heel langzaam in een witte stip omringd door groene heuvels terwijl de eerste snelle rubberboten vol "walvisjagers met camera's", van Pico in ons kielzog aankomen racen. Ze scheuren redelijk dicht langs zodat we de bolle, in zwemvesten geklede toeristen op en neer zien hotsen op de golven. Hopelijk zijn hun met ontbijt gevulde magen bestand tegen dit klotsgeweld anders worden straks de walvissen niet alleen gefotografeerd maar ook gevoerd. De kapitein zwaait vriendelijk naar ons terwijl hij verder stuift in de richting van zijn Horta collega's die al naar de noordzijde van Faial onderweg zijn.

Weer-interpretatie

Het vertrek uit Horta is zoals gewoonlijk weloverwogen gepland door de bijna volleerde Zeezwaluw weergoeroes. Na uitgebreide bestudering van de wind in Ugrib-files en golfhoogtes in Passage Weather, moet de meest gunstige koers naar het 90nm oostelijk gelegen Praia da Vitória op Terceira worden bepaald. De lichte N-NW wind, rond de 10kn komt uit dezelfde richting als de 2-3m hoge deining. Met een ZO-koers tussen São Jorge en Pico is de kans op wegvallen van de zwakke wind bijna 100%.

Daarom valt de keus op een minder rechtstreekse koers, bovenlangs alle eilanden om zoveel mogelijk gebruik te maken van de lichte wind. Zodra de NW-kaap van São Jorge dwars ligt, gaat de motor uit terwijl de gennua wordt uitgerold om lekker te zeilen (denken we).

Helaas, de rommelige hoge deining en de lichte pal westelijke (achterlijke) wind zorgen er samen voor dat de zeilen alleen maar klapperen in plaats van stuwkracht geven. We schieten geen meter op! Toch nog maar even de motor bij tot we een stukje verder voorbij de kaap zijn of tot de wind in de middag volgens de verwachting wat zal toenemen en terugdraaien naar N-NW.

Helaas, pikt de wind niet meer op maar valt helemaal weg. De rommelige deining blijft echter doorstaan.

Dat we zoveel last van de deining zouden hebben en daardoor het hele traject op de motor moeten varen was niet in het plan opgenomen. Maar dat kan natuurlijk voorkomen bij bijna volleerde weergoeroes. Daarom wordt aan het begin van de avond het plan aangepast. De koers wordt zuidoost naar Terceira waar de NW deining minimaal hoort te zijn om vervolgens langs de oostkust omhoog, om bij Praia da Vitória uit te komen. Deze beslissing blijkt perfect omdat we de 1,5kn stroming onderlangs Terceira mee hebben.

Klokslag 4 uur in de morgen, valt het anker net buiten Praia marina. Er liggen nog 3 schepen ten anker op het roerloze water terwijl luide muziek uit de luidsprekers op de kade brult. Zo te horen is het feest in Praia.

3 keer is scheepsrecht

Na een paar uurtjes slaap, pompen we ons "rubbertje" op en verkennen de marina vóór dat het havenkantoor wordt bezocht om in te klaren. De marina blijkt bomvol te liggen, maar Paolo de havenmeester strijkt over zijn hart en geeft ons het allerlaatste plekje. Als 3de boot aan de binnenzijde van de buitenste steiger, langszij de knaloranje Canadese motorboot "Sailing Iglo", als de kapitein dat goedvindt. Gelukkig is het geen probleem voor Pièrre en we gaan de Zeezwaluw ophalen.

Het rubbertje weer aanboord hijsen en wij zijn klaar om de marina in te gaan. De politie houdt echter alle verkeer richting marina tegen. Er komt een "heilige zee-processie" aangevaren (zie [Het Zeezwaluw Suffertje jaargang 4, nr 10a](#)). Pas na een uurtje mogen we de haven in waar we om 12 uur met hulp van Pièrre langszij zijn oranje motorboot afmeren. We zijn voor de 3de keer op Terceira wat het 5de Azoren eiland is dat we dit jaar bezoeken.

Om de zeebenen wat beweging te geven, wandelen we door de bekende stad en nemen en-passant wat boodschappen mee. Bij terugkomst lopen we nog even het Marina kantoor binnen om te melden dat we inmiddels binnen liggen. Ja, dat had Paolo natuurlijk ook al wel gezien. Maar toch, goed dat we even binnen lopen zegt hij want er is vanavond, de laatste avond van de zomerfestiviteiten, "Running with the bull" op het strand van Praia. Het strand, op nog geen 50m afstand is recht tegenover de Zeezwaluw, dus eerste rang voor de Zeezwaluwtjes!

Op het voordek maken we het ons samen met Pièrre gemakkelijk met kussens, een hapje en een drankje in afwachting van het spektakel. Pièrre Sauvadet, een gezellige Franstalige Canadees die goed Engels spreekt, vertelt het een en ander over zijn net van de werf gekomen bijzondere motorboot. De "Sailing Iglo" is speciaal ontworpen voor poolexpedities en zit vol met de laatste technische ontwikkelingen. Met de zonnepanelen, de waterrecycling en de hoge graad van isolatie moet het mogelijk zijn om het ongeveer 600 dagen uit te houden in de poolgebieden. Er komt ruimte voor 11 wetenschappers maar voor het zover is moet de boot van binnen nog verder worden afgebouwd.

Hij blijft daarvoor een aantal maanden in Angra op de kant staan terwijl lokale scheepstimmerlui de aftimmering gaan verzorgen. Als alle werk afgerond is, wil Pi  re van de Azoren ineens naar Halifax in Canada

varen en Poolexpedities ondernemen waarbij vooral de Noordwestelijke

doorvaart boven Canada zijn werkgebied wordt. Pierre heeft in dat gebied, met een andere boot, al eerder een aantal expedities uitgevoerd en met die ervaring het ontwerp voor deze boot opgezet. Op zijn [website \(www.silainua.org\)](http://www.silainua.org) is heel veel uitleg en informatie over het speciale ontwerp van "Sailing Igloo" te vinden. We waren helemaal gefascineerd door deze onverwachte kennismaking met deze man en zijn boot.

Ondertussen vult de steiger waaraan we liggen zich tegen 6 uur met "bootjeslui", waaronder Roland en Cornelia van "Tengai" en James van "Free at Last" die we vorig jaar hier ook zagen. Dus even bijkletsen tijdens het wachten op het startsein van het bijzondere, overigens door ons minder gewaardeerde Bull-spektakel. Klik op de link en lees alles in [Het Suffertje jaargang 4 nr 10b](#)) met de fotocollages erbij.

Marinaleven

Omdat we al 2 keer eerder in Praia zijn geweest, is boodschappen halen en 3 x "diesel lopen" om de tank op te vullen (Praia marina heeft geen pomp), zo gebeurt omdat we weten waar we moeten zijn. In elk geval maken we de Zeezwaluw zover in orde dat we na passage van de tropische storm Gordon kunnen vertrekken.

De eerste week is snel om met werken aan het reisverslag, nieuw Suffertje maken, kleine technische klusjes doen en wat Sikaflex in deknaden vervangen. Alle was wordt in de machine gewassen en gedroogd, de uitgelezen boeken omgeruild in de marina bieb, er wordt een nieuw gastenvlaggetje voor Portugal gekocht, terwijl het vlaggetje van Spanje en de Kanaries op de naaimachine worden gereanimeerd. Nog wat maaltijden voor de vriezer voorbereiden en we zijn er weer helemaal klaar voor.

De passage van de storm Gordon in de nacht van 19-20 augustus verloopt zonder dat we er iets van merken. Echter heeft Santa Maria wat iets zuidelijker en oostelijker ligt, de volle laag gekregen, windsnelheden van bijna 200km/uur. Gelukkig zonder schade of ongelukken in de marina.

Het weer houden we continue in de gaten en moeten nog 2x verkassen omdat buurboten vertrekken. Uiteindelijk liggen we direct aan de steiger en is het op- en afstappen een stuk eenvoudiger geworden. Op deze plek hebben we echter bij laag - laagwaterspring nog maar 10cm water onder de kiel. Hopelijk gaat de verzanding niet verder tijdens onze wachtperiode want dan eindigen we met de kiel in de prut en komen helemaal niet meer weg!

De wachtdagen rijgen zich aaneen terwijl we ons prima vermaken met een paar bezoekjes per bus aan de World Heritage stad Angra, een wandeling naar het monument op de heuvel boven Praia en een tocht door de landerijen langs de kust naar het vliegveld.

Een aantal van de 6 Nederlandse schepen is net vertrokken naar Portugal. Het weerwindow dat ze benutten, geeft naar ons idee veel te veel lichte (tegen)wind. Omdat wij niet continue met de motor aan willen zeilen op een tocht van 900nm, wachten we dus nog even op een iets

beter weerwindow voor we een poging wagen. We hebben geen haast, niet waar?

Dan komt op een dag de "Alcatraz" met Karine en Tom aan. Even wat inschikken door de afgemeerde schepen aan de buitenzijde en er komt voldoende plek vrij aan de steiger voor de $\pm 20m$ lange en 80ton zware Alcatraz. Gezellig bijkletsen terwijl Karine ondertussen de waar-is-wat-tour door de stad krijgt. Een paar dagen later komt nog een Nederlands schip binnen, de "[Angelique II](#)" met At en Dia. Samen met hen borrelen we op de Alcatraz en luisteren ondertussen naar wilde en spannende verhalen van At en Dia. Zij zijn op de terugweg (en veilig aangekomen in Nederland) van een enerverend Rondje Wereld.

Nieuwe ontdekkingstochten op Terceira

Net als alle Azoren eilanden, heeft ook Terceira een paar mooie bewegwijzerde wandelingen.

De informatie en routekaartjes van elke wandeling, zijn gemakkelijk te vinden op de website "[Trails Azores](#)". Twee wandelingen zijn met de bus vanuit Praia bereikbaar en we maken ook Karine en Tom warm om weer te gaan wandelen.

Op 5 september gaan we ge4en met de bus naar Baías de Agualva, aan de noordzijde van Terceira. De chauffeur weet precies waar we moeten zijn als we hem de geprinte wandelroute laten zien.

Hij stopt ergens langs de doorgaande weg naar Quatro Ribeiras, het beginpunt van de wandeling. We wandelen heuvelafwaarts over een landelijk weggetje met in de berm mooie planten en bloemen terwijl een paar koeien ons met grote ogen nakijken.

Op een gegeven moment gaat de route linksaf de bossen in. De blauwe lucht boven ons verdwijnt.

Het wordt vervangen door een dicht groen bladerdak boven een droge rivierbedding. Er is maar weinig verbeelding nodig om je in deze omgeving in een verre jungle te wanen.

In de met grote keien bezaaide ongelijke rivier- bedding moeten we constant goed uitkijken waar we onze voeten neerzetten om verzwikken te voorkomen. De route gaat nog steeds heuvelafwaarts. Op een zonovergoten open plek in de droge rivierbedding, drinken we een kopje koffie terwijl de kaart bestudeerd wordt voor het volgende gedeelte van de route. Riens ontdekt tussen het groen een veldje wilde bosaardbeien en begint verwoed te verzamelen. Als we de oogst bewonderen komt er echter zoveel proteïne uitgesjokt dat we afzien van dit dessert.

Na de koffie lopen we verder en opeens is het dichte groene bladerdak weer verdwenen en lopen we opnieuw onder een blauwe lucht.

De rivierbedding is overgegaan in een smal maar gelijkmatig pad tussen lavarotsen met diepe gaten. Het landschap wisselt snel want even later lopen we in een vlak landbouwgebied.

Het gewas wat daar groeit heeft grote bladeren en is onbekend voor ons. Als ex-rokers denken we nog even aan tabak maar een langs de weg zittend echtpaar vertelt ons dat het een soort giga aardappelen zijn, maar een ander soort dan wij kennen. De man en vrouw komen oorspronkelijk van Terceira, maar wonen al lang in Canada. Ze zijn hier nu op vakantie. Het is altijd erg leuk om onverwacht mensen te ontmoeten die trots zijn op waar ze vandaan komen en iets over die omgeving willen vertellen maar daarnaast ook geïnteresseerd zijn in waarom jij daar nu bent.

Na het gezellige praatje, wandelen we verder tot we aankomen bij Ponta do

Mistério, een in zee uit lopend ruig lava veld. Na uitgebreid fotograferen wordt de route weer opgepakt maar het klopt niet.

Als we zoekend om ons heen kijken worden we gelukkig door een paar wegwerkers die muurtjes aan het bouwen zijn, weer met de neus in de juiste richting gestuurd.

Als geiten klimmen we langs het eerst gemiste smalle paadje omhoog tot we op een mooi aangelegd wandelpad dwars over het lavaveld uitkomen. Van bovenaf hebben we een schitterend uitzicht over zee, het immense lavaveld en het pad waar we vandaan komen. Dit alsmaar stijgende wandelpad brengt ons uiteindelijk terug bij de doorgaande autoweg.

Jammer genoeg is op dat punt geen bushalte of cafeetje om de vermoeide benen rust te geven. Eerst moeten we via de weg nog zo'n 3 km dalend en stijgend afleggen voor er een cafeetje in zicht komt.

Het kroegje blijkt vlak bij de bushalte te zijn, helemaal perfect! Gelukkig hebben ze koude biertjes, frisdrank en een toilet om de blaas op een geciviliseerde wijze te ledigen. Onderuitgezakt op stoeltjes langs de kant van de weg te midden van de lokale kroegtijgers, lurken we aan ons drankje terwijl we napraten over de wandeling. Geduldig wachtend tijdens onze drankjes komt uiteindelijk na 1,5 uur de bus die ons in een half uur terugbrengt naar Praia. Als we uitstappen zijn onze vermoeide benen zo stijf geworden dat we weer even

"opgang" moeten komen voor de laatste kilometer van de bushalte naar de marina gelopen kan worden.

Omdat het weer nog steeds niet uitnodigt tot vertrekken, maken we ge4en nog een mooie wandeling. Dit keer naar Monte Brasil, het vulkaanschiereiland bij Angra do Heroísmo.

Met de bus gaan we naar Angra en na een wandelingetje dwars door de oude stad, komen we aan bij het beginpunt van de wandeling het

Relvão Park, vlak bij het nog in gebruik zijnde militaire fort.

Het wandelpad is erg mooi aangelegd en brengt ons langs de zijkant van de vulkaan gestaag hogerop. De ondergrond van het pad is perfect om te lopen dat is het punt niet. We hebben meer last van het stijgingspercentage. Regelmatig "genieten we" dan ook even van het uitzicht.

Tijdens één van die momenten ontdekken we dat overal bramen groeien en nog rijp zijn ook. Ja, dan is de beer los natuurlijk! Al plukkend en etend komen we uiteindelijk toch bij het hoogste punt op 250m aan.

Onder de schrammen en met blauwe lippen van de bramen, genieten we van een schitterend uitzicht over de stad Angra en de baai.

Als we verder langs het pad wandelen, wordt ons oog getrokken door een paadje dat over een rots loopt. Als we dit volgen komen we bij een mooi wit huisje en een soort seinpaal. In de verte zien we op hoge punten meer soortgelijke seinpalen. Het vermoeden is, dat dit seinstelsel een onderdeel van de oude militaire verdedigingswerken is geweest.

Of dit vermoeden terecht of onterecht is weten we niet omdat uitleg over de functie er niet is. Vanaf dit punt hebben we een schitterend uitzicht over het "nekje" van het schiereiland.

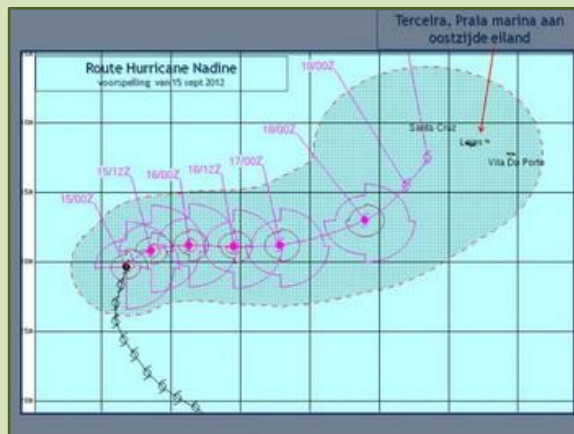

Het oppakken van de route na deze D-toer levert problemen op. Steeds weer komen we "verkeerde route" symbolen tegen. Uiteindelijk volgen we een stukje de asfaltweg naar Angra om toch maar in de goede richting te lopen. Opeens zien we het juiste zijpad en kunnen de route weer oppakken. Door het verkeerd lopen is de wandeling wel korter, maar dat geeft niets. Al heuvelafwaarts lopend komen we weer bij de dikke muren van het fort aan, het einde van de wandeling. Deze was, niet zo spannend dan die bij Baías de Agualva maar zeker de moeite waard.

Nog even een sapje drinken bij de bushalte in Angra voor we op de bus naar Praia stappen.

Hurricane Nadine

Op 13 september zien we in de weersvoorspellingen weer een Tropische storm de kant van de Azoren uitkomt, Nadine genaamd. Nog geen dag later wordt ze opgewaardeerd naar Hurricane. Dat wordt dus nog niet vertrekken voor ons. Een Amerikaanse boot kiest ervoor om op het ruime sop de storm uit te rijden ipv in de marina te wachten. Iedereen wordt nu wat onrustig, schepen worden "Hurricane safe" gemaakt, door voorzeilen weg te halen, alle losse spullen vsn het dek weg of vastgesjord. Ook worden extra landvasten belegd om de boten op hun plek te houden.

Wij doen gezellig mee aan de voorbereiding en binnen een dag is de Zeezwaluw helemaal hurricane-klaar. Als extra voorzorgsmaatregel duikt Riens nog om de schroef schoon te maken voor het geval we wegmoeten en Ineke draait nog een paar wasjes. Dan is het verder afwachten. Ook de Alcatraz is klaar en we helpen hen met installeren van hun nieuwe printer/scanner en wat slimme programma's op de computers. Tom maakt voor ons een mooi RVS-veiligheidsslot voor de buitenboordmotor zodat die nog minder diefstal gevoelig is. Allemaal zijn we erg blij met de nieuwe speeltjes.

Op maandag 17 september is het duidelijk dat Hurricane Nadine toch over Terceira zal trekken. De hoge windsnelheidsverwachtingen (50-75kn) uit O-ZO zal in de marina mogelijk voor veel deining zorgen. De buitenste steiger is alleen met ankerkettingen aan de bodem bevestigd en niet met behulp van stevige palen.

De havenmeester komt langs om te vertellen dat de buitensteiger leeg gemaakt moet worden. Zoveel grote zware schepen aan de "losse steiger" is gevaarlijk in de te

verwachten condities. Ook wij moeten verhuizen naar de vissershaven Santa Cruz aan de andere kant van de baai waar de marina ligt.

Eerst halen we nog voor een week boodschappen voor we dinsdagochtend samen met de Alcatraz naar

de
vissers
haven
verhui
zen.
Aan de
kade
ligt al

een Franse zeilboot, een Engelse catamaran, een loodsbootje en een vissersboot. De Zeezwaluw kan nog net tussen de loodsboot en vissersboot een plekje vinden, terwijl de Alcatraz aan de andere kade moet afmeren.

Voor de storm losbreekt, kunnen we nog een dagje in de omgeving rondwandelen, kijken naar de al opgebouwde zee en wandelen langs een oud klein fort.

Het wordt bewaakt door een koe die vastgelegd is aan een immens anker. Zij vindt het niet leuk als we te dicht in de buurt komen en rent dan onze kant uit, dus laten we haar verder met rust.

Via de commerciële vissershaven wandelen we terug naar de schepen. We houden marifoonkanaal 77 open voor eventuele problemen zolang we onder invloed zijn van Nadine.

Hoe het ons tijdens Nadine verging en ons vertrek uit Praia is te lezen in [het Suffertje nr 12a](#) dat ook verteld over de wind en deining die slechter waren als de voorspelling en hoe wij uiteindelijk naar Ponta Delgada op Sao Miguel zeilden om daar beter weer af te wachten. Maar goed ook want onderweg bleek de stuurautomaat het niet meer te doen.

Stuurautomaat troubles en opnieuw Nasty Nadine

We zijn blij als we uiteindelijk in de ochtenduren de (bijna lege) marina van Ponta Delgada binnenlopen. Blij omdat we niet doorgegaan zijn in de slechte condities terwijl we geen haast hebben. Als we op onze plek in de marina liggen, kunnen direct aan het werk met het uitbouwen van de kapotte stuurautomaat en het vinden van een zaak die ons kan helpen met de reparatie of nieuwe onderdelen. Gelukkig lukt dat één van de eerste dagen. De man bij MAP kan snel contact leggen met Lissabon, tekeningen worden door ge-e-mailed zodat Riens het onwillige apparaat nog verder uit elkaar kan halen om de juiste onderdelen te bestellen. Snel wordt de juiste module besteld die er na een week al kan zijn. Dat zit alvast in de pijplijn!

Nogmaals worden we bevestigd in onze beslissing naar Ponta Delgada af te buigen tgv de harde NO-wind, als de Zwitserse zeilboot "Titom" naast ons komt afmeren. Zij zijn dezelfde dag als wij, maar dan uit Santa Maria vertrokken voor de reis naar Portugal.

Na 3 dagen in hoge zeeën en harde tegenwind waarin ze weinig in de goede richting opschoten en bakken zout water overkregen, ook besloten om naar Ponta Delgada te gaan.

Later hoorden we van hen, dat een ander schip teruggegaan was naar Santa Maria en het 3de schip een heel beroerde reis naar Portugal heeft gehad.

Ook de Alcatraz heeft 10 dagen nodig gehad terwijl Julie (op de Amerikaanse boot die

gelijk met ons vertrok uit Praia) 5 dagen zeeziek is geweest.

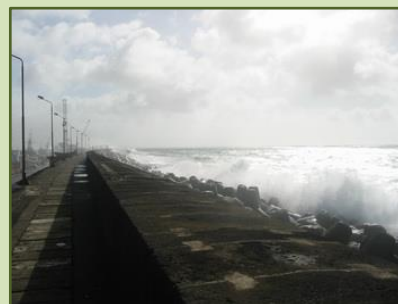
Nu moeten we opnieuw de Zeezwaluw Hurricane-safe maken. Nadine komt rond 3 oktober opnieuw langs! We kopen 4 nieuwe RVS veren en 50m nieuwe lijn. De 4 nieuwe veren zorgen samen met de 2

oude veren, 2 rubbers en 2 kale lijnen ervoor dat de Zeezwaluw letterlijk in een verend web de storm kan uitrijden. Opnieuw is het afwachten.

In de wachtperiode kunnen we nog wat klusjes afwerken en scoren een nieuw zalinglicht (deklamp) ter vervanging van de kapotte. Er blijkt ook wat verwarring bij MAP te zijn over

wat de leverancier aan module opgestuurd heeft. Het blijkt dat de hele nieuwe stuurautomaat onderweg is ipv het onderdeel wat we besteld hebben. Aangezien het prijsverschil €900,- is wordt er onderhandeld. Uiteindelijk krijgen we de hele nieuwe unit met 2 jaar garantie, geen transportkosten van de koerier en als MAP zijn winst weglaat, is het te betalen bedrag voor ons slechts €200,- hoger, dan voor het onderdeel wat we besteld hadden. Met deze deal kunnen we leven.

Intussen verstoort Nadine sinds de nacht van 3-4 oktober onze dagelijkse routine. De zuidelijke wind zorgt buiten op zee voor golfhoogtes van 6-8 meter. De deining die ondanks de breekwaters toch aardig de marina inrolt, zorgt ervoor dat we flink liggen te hobbelen. Ineke heeft zelfs 2 x een zeeziekte pilletje nodig om het eten binnen uit te houden. Buiten loeit de wind in de verstaging en klettert de regen met bakken op het dek neer, geen dagen om heerlijk te wandelen dus. Het geweld houdt 4 dagen aan. In droge momenten kunnen we snel even naar de supermarkt tegenover de marina of 2 stappen verder naar de groente- en fruitmarkt.

Op maandag 8 oktober krijgen we een telefoontje dat de stuurautomaat is aangekomen. Het is droog dus halen we hem snel op. De volgende dag kan Riens hem inbouwen, testen en goedkeuren. Die moet het weer doen zoals altijd. Dan zouden we dus kunnen vertrekken, ware het niet dat

Buikloop in etappes en herziene plannen

Als de stuurautomaat weer gereed is, wordt Ineke van het ene op het andere moment ziek. Het heerlijk diner wordt geofferd aan Neptunus terwijl buikloop frequent toiletbezoek veroorzaakt. Iets verkeerd gegeten??? Riens heeft nergens last van en hetzelfde gegeten. Na 2 dagen weten we zeker dat het een gemeen najaars buikgriep is, als Riens met dezelfde acute ziekteverschijnselen te kooi gaat. Ineke is iets opgeknapt, maar het is nog wel "de lamme helpt de blinde". Het duurt 10 dagen voor we beiden weer helemaal de oude zijn. In de aansterkperiode zijn reisverslag en Suffertjes geüpdate en heeft de sleepgenerator nog een grondige onderhoudsbeurt gehad.

Inmiddels is het half oktober geworden en het weer op de oceaan is nog steeds onstabiel. We neigen steeds meer naar het skippen van het voorgenomen bezoek aan Portugal. Als we nog naar Portugal zouden gaan, is de tijd die we er kunnen doorbrengen eigenlijk te kort.

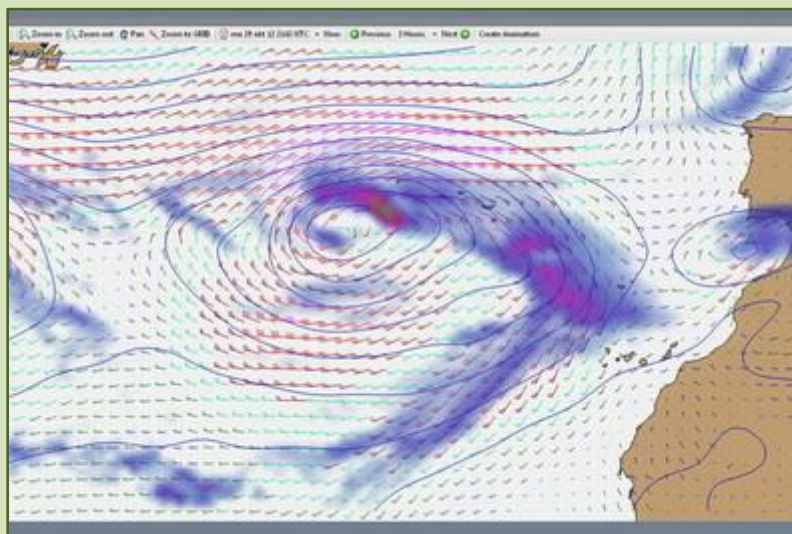

Vanuit Sao Miguel zou het in deze tijd van het jaar ook eenvoudiger zijn om via de Madeira Archipel naar de Canarische eilanden te gaan. Daarom slaan we in Ponta Delgada alvast de Portugese heerlijkheden in, zodat we daar weer een aardige voorraad van hebben. De marina mag dan bijna leeg zijn, elke dag is er wel een immens cruiseschip wat voor een paar uur afmeert. Aan de speciale kade. Het zijn geen mooie schepen meer drijvende flatgebouwen.

Als op 21 oktober de weersverwachting zeker voor de komende week ongunstig is, wordt de knoop doorgemaakt, geen Portugal meer dit jaar!

Omdat we nu wat ruimer in de tijd zullen zitten, schaffen we nog een nieuwe bilge pomp aan om de 30 jaar oude te vervangen, terwijl bij Amazon Duitsland nieuwe Teva's en Sikaflex (hier niet te koop) worden besteld.

Vandaag 17 oktober laten de Ugrib-files een gigantisch lagedrukgebied op de Atlantische Oceaan zien.

Hink-Stop-Zeilend langs de Atlantische eilanden, deel III

Het depressiegebied begint zondag en loopt helemaal van Newfoundland tot aan Spanje en zuidelijk reikt het tot aan de Canarische eiland. Duur van passage is minstens 5 dagen! We snappen nix van het weer dit jaar, zou dit nu een El Niño jaar kunnen zijn???? In elk geval hebben we dit jaar weer veel plannen bij eb in het zand geschreven.

We liggen hier nog wel tot begin november wanneer we hopen de bestelde schoenen en kit te hebben ontvangen voor we verder trekken in zuidelijke richting.

____/____